

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 820/2563

พนักงานอัยการ สำนักงานอัยการสูงสุดโจทก์ บริษัท อ. กับพวกจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง พ.ร.บ.ว่าด้วยความผิดอันเกิดจากการใช้เช็ค พ.ศ. 2534 มาตรา 4, ป.อ. มาตรา 83, ป.วิ.อ. มาตรา 163, พ.ร.บ.ว่าด้วยความผิดอันเกิดจากการใช้เช็ค พ.ศ. 2534 มาตรา 7, ป.วิ.อ. มาตรา 185, พ.ร.บ.จัดตั้งศาลแขวงและวิธีพิจารณาความอาญาในศาลแขวง พ.ศ. 2499 มาตรา 4, พ.ร.บ.ให้นำวิธีพิจารณาความอาญาในศาลแขวงมาใช้บังคับในศาลจังหวัด พ.ศ. 2520 มาตรา 3, ป.อ. มาตรา 56, ป.อ. มาตรา 29, ป.อ. มาตรา 30

ย่อ / หลักกฎหมาย

จำเลยยื่นฎีกาในปัญหาข้อกฎหมาย ต่อมาจำเลยยื่นคำร้องขอแก้ไขคำให้การจากที่ให้การปฏิเสธ เป็นการรับสารภาพในชั้นฎีกา จึงเป็นอำนาจของศาลฎีกาที่จะพิจารณาสั่งคำร้องดังกล่าว การที่ศาลชั้นต้นมีคำสั่งยกคำร้องเสียเองเป็นการไม่ชอบ ศาลฎีกาให้ยกคำสั่งของศาลชั้นต้น และรับคำร้องดังกล่าวไว้พิจารณา และถือว่าจำเลยชนะปัญหาข้อกฎหมายดังกล่าว

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องและแก้ฟ้องขอให้ลงโทษตามพระราชบัญญัติว่าด้วยความผิดอันเกิดจากการใช้เช็ค พ.ศ.2534 มาตรา 4 ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83 ระหว่างพิจารณา ศาลชั้นต้นเพิกถอนคำสั่งประทับฟ้องจำเลยที่ 1 และมีคำสั่งใหม่เป็นไม่ประทับฟ้องจำเลยที่ 1 จำเลยที่ 2 ให้การปฏิเสธ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยที่ 2 มีความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยความผิดอันเกิดจากการใช้เช็ค พ.ศ.2534 มาตรา 4 (1) (3) ประกอบประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83 จำคุก 1 ปี จำเลยที่ 2 อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์พิพากษายืน จำเลยที่ 2 ฎีกา ศาลชั้นต้นรับฎีกาเฉพาะข้อ 2.1 และ 2.2 ซึ่งเป็นปัญหาข้อกฎหมาย ระหว่างพิจารณาของศาลฎีกา จำเลยที่ 2 ยื่นคำร้องต่อศาลชั้นต้นขอให้การรับสารภาพตามฟ้อง โดยอ้างว่าได้นำเงินตามจำนวนที่ระบุในเช็คไปชำระหนี้ให้แก่ผู้เสียหายแล้ว ศาลชั้นต้นยกคำร้อง เห็นว่า จำเลยยื่นคำร้องขอแก้ไขคำให้การจากที่ปฏิเสธเป็นการรับสารภาพในชั้นฎีกา จึงเป็นอำนาจของศาลฎีกาที่จะพิจารณาสั่งคำร้องดังกล่าว การที่ศาลชั้นต้นมีคำสั่งยกคำร้องเสียเอง จึงเป็นการไม่ชอบ ให้ยกคำสั่งของศาลชั้นต้น และศาลฎีการับคำร้องดังกล่าวไว้เพื่อพิจารณาและมีคำสั่งพร้อมคำพิพากษา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า เห็นว่า การที่จำเลยที่ 2 ให้การรับสารภาพในชั้นฎีกา แม้จะเป็นการขอแก้ไขคำให้การจากที่ให้การปฏิเสธเป็นการรับสารภาพ ซึ่งจำเลยที่ 2 ไม่สามารถทำได้ เพราะการแก้ไขคำให้การจะต้องกระทำก่อนศาลชั้นต้นมีคำพิพากษาตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 163 วรรคสอง แต่ถือได้ว่า จำเลยที่ 2 สละปัญหาข้อกฎหมายตามฎีกา ข้อ 2.1 และ 2.2 อย่างไรก็ดีตาม เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่า จำเลยที่ 2 ชำระเงินตามจำนวนที่ระบุในเช็คให้แก่ผู้เสียหายแล้ว แต่เป็นเพียงค่าภาษีเฉพาะต้นเงิน 1,264,000 บาท แต่ยังไม่ได้ชำระค่าภาษีในส่วนของเงินเพิ่ม 1,061,928 บาท ตามรายงานกระบวนการพิจารณาของศาลชั้นต้น ลงวันที่ 31 ตุลาคม 2562 ถือว่าคดียังไม่เลิกกันตามพระราชบัญญัติว่าด้วยความผิดอันเกิดจากการใช้เช็ค พ.ศ.2534 มาตรา 7 เมื่อไม่ปรากฏว่าจำเลยที่ 2 เคยต้องโทษจำคุกมาก่อน จึงเห็นสมควรแก้ไขโทษให้เหมาะสมแก่พฤติการณ์แห่งคดีตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 185 วรรคสอง ประกอบมาตรา 225

พระราชบัญญัติจัดตั้งศาลแขวงและวิธีพิจารณาความอาญาในศาลแขวง พ.ศ.2499 มาตรา 4 และพระราชบัญญัติให้นำวิธีพิจารณาความอาญาในศาลแขวงมาใช้บังคับในศาลจังหวัด พ.ศ.2520 มาตรา 3 โดยรื้อการลงโทษจำคุกให้แก่จำเลยที่ 2 ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 56 แต่เพื่อให้จำเลยที่ 2 หลาบจำ จึงให้ลงโทษปรับอีกสถานหนึ่งด้วย พิพากษาแก้เป็นว่า ให้ลงโทษปรับจำเลยที่ 2 เป็นเงิน 10,000 บาท โทษจำคุกให้รื้อการลงโทษไว้มีกำหนด 1 ปี ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 56 หากไม่ชำระค่าปรับให้จัดการตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 29, 30 นอกจากที่แก้ไขให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์

องค์คณะ

ทองธาร เหลืองเรืองรอง · พันธุ์เลิศ บุญเลี้ยง · บุญทอง ปลื้มวรสวัสดิ์

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/820/2563>